

Sygn. akt III AUa 184/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Aleksandra Urban
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń SSA Bożena Grubba (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r. w Gdańsku

sprawy H. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział Wojewódzki w G.

o emeryturę,

ze skargi H. D. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 26 maja 2008 r. sygn. akt VIII U 248/08

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt VIII U 661/12

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 184/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2008 r., wydanym w sprawie sygn. akt VIII U 248/08, Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Sąd Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w G. oddalił odwołanie H. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 22 listopada 2005 r. w przedmiocie wstrzymania wypłaty emerytury od dnia 1 grudnia 2005 r. Wyrok jest prawomocny.

Dnia 14 maja 2012 r. H. D. złożyła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie o sygn. akt VIII U 248/08 wnosząc o jego zmianę poprzez zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. do wypłaty emerytury, poczynając od dnia 1 grudnia 2005 r. Skargę oparła na podstawie art. 401¹k.p.c. W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że zaskarżona przez nią decyzja

pozwanego o wstrzymaniu jej wypłaty emerytury od dnia 1 grudnia 2005 r. została wydana na podstawie art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, który to przepis Trybunał Konstytucyjny orzeczeniem z dnia 28 lutego 2012 r. (K 5/11) uznał za niezgodny z zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 67 ust.1 Konstytucji RP.

W piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2012 r. organ rentowy wskazał, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania, ponieważ decyzja z dnia 22 listopada 2005 r. została wydana na podstawie art. 134 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił skargę ubezpieczonej o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku sygn. akt VIIIU 248/08. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd wskazał, iż decyzją z dnia 23 lipca 1996 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149) i ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) przyznał H. D. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 kwietnia 1996 r. wobec konieczności sprawowania osobistej opieki nad córką A. D. ur. (...)

Decyzją z dnia 22 listopada 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wstrzymał wypłatę emerytury H. D. od dnia 1 grudnia 2005 r. na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji.

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2006 r. w sprawie o sygn. akt VIII U 248/08 Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w G. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do podjęcia wypłaty emerytury H. D. od dnia 1 grudnia 2005 r.

W wyniku złożenia apelacji przez organ rentowy, niniejsza sprawa została rozstrzygnięta przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie o sygn. akt: III AUa 2084/06 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu - Sądowi Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni do ponownego rozpoznania, wskazując na potrzebę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza na okoliczność, czy choroby rozpoznane u A. D. upośledzają w poważnym stopniu sprawność organizmu.

Sąd Okręgowy w Gdańsku, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 26 maja 2008 r. oddalił odwołanie H. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 22 listopada 2005 r. w przedmiocie wstrzymania wypłaty emerytury od dnia 1 grudnia 2005 r. W toku postępowania, w wyniku dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego neurologa ustalono, że u A. D. występują bóle napięciowe oraz padaczka z napadami sporadycznymi, klonicznymi w wywiadzie, które nie powodowały upośledzenia sprawności organizmu w poważnym stopniu.

Dnia 14 maja 2012 r. H. D. złożyła skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem z dnia 26 maja 2008 r., wnosząc o jego zmianę poprzez zobowiązanie pozwanego do wypłaty emerytury, poczynając od dnia 1 grudnia 2005 r.

Analizując zasadność skargi wnioskodawczynie, Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zważył, iż w treści art. 401¹ k.p.c. wskazano, że można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

W rozpoznawanym przypadku wnioskodawczynie wskazała powyższą podstawę wznowienia, przytaczając fragmenty wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., sygn. akt: K 5/11, stwierdzającego niezgodność z

Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, w oparciu o który – zdaniem skarżącej – zapadło niekorzystne dla strony orzeczenie.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż nie ulegało wątpliwości, że powyższa podstawa prawna bezsprzecznie uzasadnia wznowienie postępowania w przedmiocie prawa ubezpieczonej do emerytury, ponieważ zarówno z treści zaskarżonej decyzji pozwanego z dnia 22 listopada 2005 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury od dnia 1 grudnia 2005 r., jak i późniejszych ustaleń Sądu Okręgowego w Gdańsku i Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wynika, że została wydana na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Jednocześnie, Sąd podkreślił, że zgodnie z treścią art. 412 § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie zakreśla podstawa wznowienia. Stosownie do treści § 2 po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że niniejszej sprawie wystąpiła podstawa do wznowienia postępowania, jednakże zaskarżona decyzja, pomimo odmiennego wskazania, została wydana na podstawie art. 114 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, że prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Wskazać trzeba także, że zgodnie z art. 134 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli okaże się, że prawo do świadczeń nie istniało.

Podkreślić należy, że organ rentowy przed wydaniem decyzji z dnia 22 listopada 2005 r. dokonał ponownej weryfikacji stanu zdrowia A. D., uzyskując w ten sposób informację, że stan jej zdrowia nie uzasadnia dalszej wypłaty emerytury na rzecz skarżącej, co stanowiło nową okoliczność w sprawie. Z tego względu należało uznać, że organ rentowy przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy i prawnie uzasadniony.

Ponadto, Sąd zważył, że w toku postępowania, w wyniku dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego neurologa ustalono, że u A. D. występują bóle napięciowe oraz padaczka z napadami sporadycznymi, klonicznymi w wywiadzie, które nie powodowały upośledzenia sprawności organizmu w poważnym stopniu. Okoliczność ta wskazuje zaś, że ubezpieczona nie posiadała prawa do emerytury, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki wskazane w treści rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki i ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw, stąd też Sąd uznał, że pomimo wystąpienia podstaw do wznowienia postępowania, nie istniały okoliczności mające wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Uznając, że przedmiotowa skarga o wznowienie postępowania nie ma ustawowej podstawy, Sąd na mocy art. 412 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Apelację od wyroku wywiodła wnioskodawczyni domagając się jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Skarżonemu wyrokowi ubezpieczona zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., tj. zasady swobodnej oceny dowodów oraz naruszenie art. 399 § 1 i 401¹k.p.c. przez uznanie, iż skarga o wznowienie postępowania nie ma ustawowej podstawy.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżąca wskazała, iż ocena Sądu I instancji, zgodnie z którą decyzja organu rentowego wydana została na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie znajduje oparcia w materiale dowodowym sprawy, jakim są dokumenty, w tym także w konsekwentnie prezentowanym w dokumentach stanowisku organu rentowego. Sąd naruszył więc zasadę swobodnej oceny dowodów, skoro mimo, że wynika to z pism organu rentowego i uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, iż podstawę do

wstrzymania ubezpieczonej emerytury stanowił art. 114 ust. 1 a, nie zaś art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ocenił, iż podstawę tę stanowił art. 114 ust. 1.

Wobec powyższego, jeżeli Trybunał Konstytucyjny zakwestionował art. 114 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to istnieje podstawa do wznowienia postępowania w oparciu o art. 401¹ k.p.c.

Sąd I instancji wskazał, że nie ulegało wątpliwości, iż podana przez H. D. podstawa prawna, tj. art. 401¹ k.p.c. uzasadniała wznowienie postępowania w przedmiocie jej prawa do emerytury, ponieważ zarówno z treści zaskarżonej decyzji ZUS, jak i późniejszych ustaleń Sądu Okręgowego w Gdańsku i Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wynika, że decyzja wydana została na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Jeżeli Sąd Okręgowy przyjął, że wskazana przez ubezpieczoną podstawa prawna, tj. art. 401¹ k.p.c. uzasadniała wznowienie postępowania, to podstawa wznowienia występuje jedynie wtedy, gdy Trybunał Konstytucyjny zakwestionował ten przepis, który był podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy z jednej strony stwierdził, że nie ulegało wątpliwości, iż wskazana przez ubezpieczoną podstawa prawna, uzasadniała wznowienie postępowania, z drugiej zaś uznał, że przedmiotowa skarga o wznowienie postępowania nie ma ustawowej podstawy prawnej. Sąd podał, iż w razie bezzasadności podstaw wznowienia sąd oddala skargę o wznowienie postępowania. Ma to według Sądu miejsce, gdy nie istnieją okoliczności stanowiące podstawy wznowienia, także gdy okoliczności uzasadniające podstawę inną niż nieważność postępowania istnieją, ale nie mają wpływu na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. W szczególności, gdy podstawą wznowienia jest wykrycie nowych okoliczności lub środków dowodowych uwzględnienie skargi jest możliwe jedynie w razie wykazania, że poczynione uprzednio ustalenia są wadliwe. Sąd wskazał tu na wyroki Sądu Najwyższego II CR 104/73 i I PKN 448/99.

Trudno - zdaniem skarżącej - odnieść się do oceny Sądu, iż w przedmiotowej sprawie decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydana została w oparciu o art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż poza przytoczeniem treści tego przepisu prawa nie odnosi się do kwestii powoływania się na art. 114 ust. 1a tej ustawy tak przez organ rentowy, jak również przez Sąd Okręgowy. Przywołanie wskazanych wyżej orzeczeń Sądu Najwyższego w sytuacji innych podstaw prawnych skarg o wznowienie postępowania nie wyjaśnia rozumowania Sądu I instancji w przedmiocie odniesienia ich do stanu faktycznego i prawnego niniejszej sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c. dotyczącego zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd odwoławczy oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne.

Przystępując do analizy zasadności argumentacji zawartej w wywiedzionej przez wnioskodawczynię apelacji w pierwszej kolejności wskazać należy, iż stosownie do treści art. 401¹ k.p.c., można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Istotą regulacji zawartej w tym przepisie jest realizacja reguły określonej w art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, zgodnie z którą orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Chodzi o to,

aby sprawa prawomocnie (ostatecznie) rozstrzygnięta w oparciu o akt normatywny niezgodny z Konstytucją była ponownie rozpoznana i rozstrzygnięta w zgodzie z wartościami i zasadami konstytucyjnymi. Aby taki cel instytucji wznowienia postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c. mógł być osiągnięty, wskazany przez stronę wyrok Trybunału Konstytucyjnego powinien dotyczyć aktu normatywnego lub zawartego w nim przepisu (przepisów) stanowiącego rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia objętego zaskarżonym w tym trybie wyrokiem sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 r., III UO 2/08, OSNP 2010/21-22/273).

Wnioskodawczyni wiązała podstawę wznowienia z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11, który orzekł, że art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.2012/251, LEX nr 1112548), podczas gdy powołany w cytowanym orzeczeniu przepis art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej nie był podstawą prawną rozstrzygnięcia objętego zaskarżonym wyrokiem.

Podkreślić należy, że - wbrew twierdzeniom ubezpieczonej - w analizowanej sprawie organ rentowy decyzją z dnia 22 listopada 2006 r., wstrzymującą H. D. prawo do emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem, nie dokonał ponownej oceny dowodów, stanowiących podstawę do przyznania skarżącej prawa do przedmiotowego świadczenia w kwietniu 1996 r. Pozwany nie kwestionował bowiem wiarygodności zaświadczenia o stanie zdrowia córki wnioskodawczyni. Organ rentowy, po uprzedniej weryfikacji materiału zgromadzonego w aktach, ustalił, że w dacie przyznawania ubezpieczonej prawa do wcześniejszej emerytury nie dysponował dowodem stwierdzającym wymagany przepisami rozporządzenia warunek nabycia prawa do wcześniejszej emerytury w postaci choroby dziecka powodującej znaczne upośledzenie sprawności organizmu (§ 1 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia). Okoliczność powyższa została ujawniona dopiero po uprawomocnieniu się decyzji, przy czym jej ujawnienie nie oznaczało ponownej oceny dowodu, a jedynie stanowiło przesłankę weryfikacji prawomocnej decyzji emerytalnej określonej w przepisie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.). A skoro tak, to uprawnionym było uznanie, że w przedmiotowej sprawie zachodziła przesłanka weryfikacji z urzędu prawomocnej decyzji, albowiem ujawniono okoliczność istniejącą przed wydaniem decyzji, mającą wpływ na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokość. Tą okolicznością - jak zasadnie wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 listopada 2007 r. (III AUa 2084/06) - jest uchybienie formalne Zakładu Ubezpieczeń Społecznych polegające na pominięciu ustalenia jednego z warunków wymaganych do nabycia prawa.

Sąd Apelacyjny w powołanym wyżej orzeczeniu wskazał dodatkowo, że przesłanki weryfikacji prawomocnej decyzji emerytalnej w trybie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości określa wyłącznie przepis art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Samoistną przesłankę weryfikacji decyzji emerytalnej stanowią albo nowe dowody przedłożone po uprawomocnieniu się decyzji albo ujawnione wówczas okoliczności, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Przez pojęcie „okoliczności” należy rozumieć fakty warunkujące powstanie prawa oraz uchybienia normom prawa materialnego i procesowego organu rentowego, wpływające na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. sytuacją prawną wnioskodawczyni, co bezsprzecznie miało miejsce w analizowanej sprawie, albowiem decyzja pozwanego, przyznająca wnioskodawczyni prawo do świadczenia emerytalnego została wydana na skutek błędu pozwanego polegającego na tym, że zaświadczenie o stanie zdrowia córki ubezpieczonej i schorzenia z tego zaświadczenia wynikające nie pozostawały w zgodzie z powołanym rozporządzeniem.

Powyższe ustalenie stało się podstawą uchylenia przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w dniu 14 listopada 2007 r. (III AUa 2084/06) wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 7 lipca 2006 r. (VIIIU 194/06) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ze wskazaniem, iż w związku z tym, że schorzenia córki wnioskodawczyni opisane w zaświadczeniu z dnia 20 czerwca 1996 r. nie mieszczą się w katalogu chorób uzasadniających przyznanie uprawnień do wcześniejszej emerytury określonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. nr 28, poz. 149), koniecznym jest dokonanie ustaleń – w drodze dowodu z opinii

biegłych lekarzy sądowych – w zakresie stanu jej zdrowia pod kątem schorzeń wynikających z powołanego wyżej rozporządzenia. Weryfikacja przez Sąd Okręgowy wskazanego dowodu nastąpiła w oparciu o przepis art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co oznacza, że art. 114 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, uznany przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 lutego 2011r. (K 5/11) za niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie był podstawą prawną rozstrzygnięcia objętego zaskarżonym wyrokiem. Skoro tak, to uznać należało, że przytoczone w skardze okoliczności nie stanowią podstawy wznowienia postępowania z art. 401¹ k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., i CSK 487/10, LEX nr 818563; z dnia 21 maja 2010 r., I PK 12/10, LEX nr 602200, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 r., III UO 2/08, OSNP 2010/21-22/273).

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania, podzielając stanowisko Sądu I instancji i uznając apelację wnioskodawczyni za bezprzedmiotową Sad Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.